

HỒI 771

Trọng Thao Chủ Động

Từ Tử Lăng ngồi bên thành giường, chăm chăm nhìn vào Loan Loan vừa lặng lẽ vụt đến như một bóng ma. Loan Loan mặt tươi như hoa, dịu dàng ngồi xuống bên cạnh gã, nhỏ nhẹ: “Phi Huyền đi rồi, Tử Lăng đau lòng không?”

Từ Tử Lăng có chút e ngại Loan Loan ở gần như vậy, bởi lẽ ả đã hiểu tận gốc rễ Trùng Sinh Quyết của gã. Nếu Loan Loan không có hảo ý, lại với Thiên Ma đại pháp đã đạt đến thập thành, bất ngờ ra tay là có thể gây tổn thương khó lường. Từ khi tận mắt thấy ả đã giấu giếm, bí mật gặp gỡ Thạch Chi Hiền, Từ Tử Lăng đã không còn tin vào ả, hơn nữa Loan Loan vốn luôn lẩn tránh nay lại đột nhiên xuất hiện, sự việc hẳn không tầm thường rồi!

Từ Tử Lăng đứng dậy bước đến bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra cảnh đẹp viên lâm bên ngoài, bình thần hỏi: “Vì sao ngươi lại nói những lời như vậy?”

Thâm tâm gã có ngay đáp án, đó là Loan Loan muốn làm gã rối loạn tâm thần, suy đoán này không khỏi khiến Từ Tử Lăng phải căng người lên đề phòng.

Loan Loan cũng đứng lên, áp sát sau Từ Tử Lăng như hình với bóng, hơi thở thơm tho nhẹ nhàng phả vào gáy gã, thủ thi: “Xem như Loan nhi không tốt, được chưa? Lại gọi chuyện đau lòng của Tử Lăng! May mà huynh vẫn không phải cô đơn, vì Thạch Thanh Tuyền đã thế chỗ rồi!”

Từ Tử Lăng gằn giọng: “Cô nương đến gặp ta chỉ là để nói mấy lời này thôi sao?”

Giọng Loan Loan vẫn nhẹ nhàng: “Tử Lăng không muốn nghe thì người ta sẽ không nói nữa vậy! Nghe nói Tống Khuyết và Nhạc Sơn quyết đấu, cả hai đều thụ thương. Nhạc Sơn lại có thể khiến Tống Khuyết bị thương sao? Thật khó tin, thực sự có chuyện đó không vậy?”

Từ Tử Lăng trong lòng thầm giật mình, song ngoài mặt vẫn không để lộ chút cảm xúc. Trực giác mách bảo gã câu trả lời sắp tới là vô cùng quan trọng. Nếu có thể khiến Loan Loan tin chắc ả có thể lật đổ mấy người bọn gã thì tuyệt đối không nên nói dối về chuyện này, như vậy thì những lời khác có thể khiến ả không chút nghi ngờ, bèn chậm rãi: “Người khiến Tống Khuyết bị thương không phải là Nhạc Sơn mà là Ninh Đạo Kỳ!”

Bản lĩnh ứng phó như Loan Loan cũng không khỏi khẽ rùng mình, giọng lạc đi: “Ninh Đạo Kỳ?”

Từ Tử Lăng gật đầu: “Hai người quyết chiến ở Tịnh Niệm Thiền Viện, đúng là cả hai đều thọ thương. Tống Khuyết không muốn đồng quy ư tận, vì thế vẫn còn để lại chiêu đao cuối cùng trong chín chiêu Thiền Đao. Tống Khuyết theo lời hứa lui về Lĩnh Nam, không hỏi việc đời nữa, bằng không làm gì có chuyện kết minh, chúng ta càng không bị kẹt ở đây.”

Loan Loan sầm mặt vẻ bất bình: “Các người sao không sớm nói cho ta chứ?”

Từ Tử Lăng bình thần: “Cô nương hẳn phải hiểu, chuyện này càng ít người biết càng tốt, nhưng một khi cô nương đã hỏi thì ta chỉ đành có sao nói vậy thôi!”

Loan Loan dịch sang một bên, nhìn xéo vào mặt gã: “Tin Tống Khuyết quyết đấu tuy không chính xác nhưng chuyện bị thương thì không thể phủ nhận. Lý Uyên đã biết, các người có dự định gì không?”

Từ Tử Lăng làm như đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, ung dung đáp: “Sự nhần nại của Khấu Trọng đối với Lý Uyên đã sắp hết, nếu không phải Tất Huyền rời thành thì tối nay Khấu Trọng sẽ đi, nhưng nếu ngày mai mà Lý Uyên vẫn chưa đưa ra quyết định thì bọn ta cũng sẽ không ở đây chờ chết!”

Rồi gã nhỏ giọng: “Nếu không phải có hẹn với Phó đại sư từ trước, e rằng chúng ta đã không đợi đến tối nay rồi.”

Loan Loan cau mày: “Các người chẳng phải vẫn muốn giúp Lý Thế Dân đăng đế? Sao lại dự định bỏ đi?”

Từ Tử Lăng ngẫm vận Bát Tử ấn pháp, kín đáo phòng bị đến cao độ. Loan Loan cũng như Chúc Ngọc Nghiên, để chấn hưng Ma môn có thể không từ một thủ đoạn nào, vì vậy mà gã không thể không lo xa. Ngoài mặt gã gượng cười vẻ bất đắc dĩ: “Tình hình hiện nay, chúng ta ngoài bỏ đi còn có thể làm gì khác? Liễu Không đã nói rõ với Khấu Trọng, nếu chúng ta rời đi ông ấy sẽ tuyệt đối không trách, còn hơn cùng ở đây chờ chết. Hơn nữa chuyện kết minh võ lữ sẽ khiến Lý Thế Dân có một chút cơ hội, bởi lẽ khi liên quân Tái ngoại tấn công, Kiến Thành, Nguyên Cát đều liên tiếp thất thế thì Lý Uyên sẽ không thể không dùng đến Lý Thế Dân, khi ấy chúng ta vẫn còn khả năng lật lại thế cờ.”

Loan Loan lạnh nhạt: “Các người cho rằng tiểu mạng của Lý Thế Dân có thể giữ được đến lúc đó hay sao?”

Từ Tử Lãng thần nhiên: “Vậy thì phải để ông trời quyết định thôi! Khấu Trọng chịu đến Trường An lần này phần lớn là do ta thuyết phục, làm sao ta có thể để gã phải mạo hiểm tính mạng? Huống hồ tình hình bây giờ, Lý Uyên sẽ không dám ra tay đối phó Lý Thế Dân, bởi sẽ không những làm lòng quân không yên mà còn khiến cho tướng lĩnh Thiên Sách Phủ ồ ạt đi theo Khấu Trọng. Sự ra đi của bọn ta vì thế lại chính là bảo đảm cho tính mạng của Lý Thế Dân đó.”

Loan Loan lặng đi một hồi mới hỏi: “Các người thực sự hoàn toàn không có dự định phản kích Lý Uyên?”

Từ Tử Lãng than thở: “Nói thật, cho đến sáng nay ta vẫn còn chút ảo tưởng đối với Lý Uyên. Chỉ sau khi Mai Tuần đến Phúc Tự lâu truy hỏi chuyện của Tống Khuyết ta mới nghĩ tới một khi chuyện ấy đồn ra chúng ta sẽ không còn cơ hội nữa, nên mới quyết định chờ thêm một ngày. Khấu Trọng không ở đây cũng là vì đi thông báo cho Tần vương biết quyết định của bọn ta. Ta đã hết tâm sức vì Sư Phi Huyền rồi, hoàn cảnh bất đắc dĩ, Sư tiên tử hẳn phải hiểu nỗi khổ của bọn ta.”

Loan Loan lại lặng đi.

Từ Tử Lãng vẫn toàn lực phòng bị.

Một lúc lâu sau Loan Loan mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Tử Lãng!”

Từ Tử Lãng ra vẻ đang nhớ đến Sư Phi Huyền, giật mình nhìn sang vẻ ngờ nghệch: “Chuyện gì vậy?”

Giọng Loan Loan chùng xuống dịu dàng: “Ta muốn huynh nhớ, thiên hạ này huynh là nam nhân duy nhất khiến ta rung động!”

Song chuông của Loan Loan từ từ ấn lên yếu huyệt trên sống lưng gã, Thiên Ma Công hùng hực bắt đầu phát ra.

oOo

Chu Lão Thán khẽ nói: “Đừng tin ả yêu nữ đó!”

Khấu Trọng lập tức hiểu ra, Chu Lão Thán và Kim Hoàn Chân vẫn là hai con người đầy ích kỷ và tư lợi như trước kia chứ không phải đã hồi đầu hướng thiện gì hết. Màn kịch vừa

rồi chỉ xuất phát từ thù hận không thể hóa giải nổi với Chúc Ngọc Nghiền, mượn danh nghĩa trả ân để lợi dụng gã trả thù cho chúng.

Có thể khẳng định với bản lĩnh âm mưu của Ma môn, chắc chắn Chu, Kim hai người không thể nào đối phó nổi. Với tác phong của đôi phu phụ này, một khi bản thân không giành được thì cũng phải để người khác không đạt được, huống chi là kẻ thù?

Khấu Trọng khẽ động tâm, hỏi: "Loan Loan phải chăng đã dàn hòa với Triệu Đức Ngôn?"

Chu, Kim hai người giật mình nhìn nhau, không thể giấu nổi thần sắc kinh hãi. Chu Lão Thán chỉ nói hai chữ "yêu nữ" mà Khấu Trọng không những đoán được là Loan Loan mà còn suy ra được việc ả và Triệu Đức Ngôn đã gạt bỏ mâu thuẫn vì chuyện tranh đoạt Tà đế Xá lợi, quay trở lại bắt tay hợp tác.

Thực ra Khấu Trọng sớm đã biết, một khi Loan Loan còn hợp tác được với "kẻ thù sát sư" Thạch Chi Hiền thì việc trở lại bắt tay Triệu Đức Ngôn chỉ là chuyện nhỏ. Điều Ma môn theo đuổi là chấn hưng bản môn, vì mục đích đó không có thứ gì là không thể hy sinh cả.

Khấu Trọng quan sát thần sắc hai người, biết một câu vừa rồi đã thu hoạch được kết quả lớn. Cả hai đã bị dồn vào thế không dám giấu diếm, bởi không rõ gã còn biết bao nhiêu nội tình nữa.

Kim Hoàn Chân cố làm ra vẻ sững sốt: "Thì ra Thiếu soái sớm đã đề phòng yêu nữ rồi!"

Khấu Trọng tung kỳ chiêu thứ hai, lạnh lùng: "Nói xem các người muốn Khấu Trọng ta giúp các người thế nào?"

Chu Lão Thán không dám chần chừ: "Chúng ta không cách nào rời khỏi thành được vì tên khốn Doãn Tổ Văn đã giở trò trên người cả hai chúng ta. Cho dù có thể thoát ra được thành ngoại cũng không thoát nổi yêu nữ kia truy sát."

Khấu Trọng chau mày: "Là trò gì?"

Kim Hoàn Chân gượng cười: "Đó là Thiên Lý Sách Hồn trong Thất Đại dị thuật của Diệt Tinh Đạo. Doãn Tổ Văn dùng độc tố chung cất từ Sách Hồn Thảo đưa vào người chúng ta, khiến cho cơ thể trong vòng một trăm ngày không ngừng phát ra một mùi hương đặc biệt, có thể theo đó dễ dàng truy ra tung tích."

Khấu Trọng không hiểu: "Nếu đã không tin các người, sao hắn không giết phứt các người đi cho rồi?"

Chu Lão Thán than thở: “Bởi vì chúng ta còn giá trị lợi dụng, quan trọng hơn nữa là Thiên Tà Tông chỉ còn lại ngu phu ngu phụ hai người. Nếu chúng diệt bỏ chúng ta, Đạo Tâm Chung Ma đại pháp sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn. Vì thế Loan Loan và Triệu Đức Ngôn tuy nghi kỵ nhưng vẫn không thể không ngọt nhạt, để chúng ta cam tâm tình nguyện nói ra mật quyết của Đạo Tâm Chung Ma đại pháp!”

Kim Hoàn Chân chợt cao giọng: “Chúng ta sao có thể chịu nổi nỗi nhục này?”

Khấu Trọng hiểu ra, hếch mũi hít mạnh mấy cái rồi chau mày: “Vì sao ta không ngửi thấy mùi gì lạ cả?”

Chu Lão Thán tiu nghỉu: “Thiếu soái thử hai chỗ Chấm Đầu và Nhân Trung xem!”

Khấu Trọng y lời làm theo, đoạn gật đầu về thú vị: “Chà, không những ta ngửi thấy mùi hương từ các người mà mùi còn lan ra khắp phòng, mật công của Ma môn đúng là kỳ dị khó lường!”

Kim Hoàn Chân nhanh nhẩu: “Có thể Thiếu soái cảm thấy lạ lùng, mấy kẻ đó nếu đã không tin tưởng thì vì sao lại để chúng ta tham dự vào việc của chúng?”

Khấu Trọng cười cười, gật đầu: “Ta đang rửa tai nghe đây!”

Chu Lão Thán trầm giọng: “Lý lẽ rất đơn giản, bởi chúng ta vốn có mối quan hệ gần gũi với Triệu Đức Ngôn nên hẳn bố trí chúng ta ở Trường An. Mượn tiếng ra sức vì hắn, thực chất là giám sát bọn Doãn Tổ Văn, bảo đảm cho lợi ích cũng như an toàn của họ Triệu.”

Kim Hoàn Chân phản nộ: “Thế mà Triệu Đức Ngôn lại cho phép Doãn Tổ Văn thi triển ma thuật lên người chúng ta, cự tình mấy chục năm được hắn đối xử như thế đó!”

Khấu Trọng gật đầu: “Ta hiểu rồi, cái trò Thiên Lý Sách Hồn ấy thật là thâm hiểm. Ta tuy có cách đưa các người ra ngoài thành, nhưng lại không thể làm gì với cái mùi này...”

Chu Lão Thán mỉm cười âm hiểm: “Doãn Tổ Văn đã đánh giá quá thấp ngu phu ngu phụ, thực ra là đã đánh giá thấp Tiền sư. Tiền sư bác đại tinh thâm thông đủ loại thủ pháp của Ma môn, sớm đã nghiên cứu ra cách hóa giải, chỉ hận nỗi chúng ta không đủ sức. Nếu được Thiếu soái giúp đỡ, chuyện sẽ dễ như trở bàn tay!”

Khấu Trọng cười lớn: “Hảo, mau nói ta nghe cách tiến hành! Nhớ là phải thành thực, Khấu Trọng ta không dễ bị gạt đầu.”

oOo

Luồng chân khí chí âm chí nhu truyền thẳng vào tâm mạch, mỗi lúc một bành trướng. Từ Tử Lăng vẫn ra vẻ ngây ngô, đứng yên chịu trận. Thật may cho Từ Tử Lăng, nếu không phải đã học được Bất Tử ẩn pháp, gã sẽ tuyệt đối không dám mạo hiểm như vậy.

Chịu để Loan Loan ra đòn, Từ Tử Lăng đã suy tính sâu xa. Trước hết là thể hiện sự tin tưởng đối với ả, khiến ả tin vào từng điều gã vừa nói. Quan trọng hơn nữa, Loan Loan sẽ tưởng gã trọng thương, khi ấy Ma môn sẽ ra tay dung túng Kiến Thành, Nguyên Cát, thậm chí cả Lý Uyên. Tình thế càng phức tạp, bọn gã và Lý Thế Dân càng có cơ may lợi dụng.

Đúng như Từ Tử Lăng dự liệu, chiêu đầu tiên của Loan Loan vì sợ bị phát hiện nên đến tận khi song chuồng đã áp sát sống lưng gã chân khí mới truyền ra, lực đạo do đó chỉ vận được năm thành. Dù sao, một đòn ấy cũng đã không hề tâm thường!

Từ Tử Lăng rút cuộc cũng không chịu nổi, bất lao về phía trước, thừa thế phá cửa lặn xuống hành lang, lộn mấy vòng trên đất.

Tận sinh là tử, tận tử là sinh, vốn dĩ toàn thân gã đã khí huyết đảo lộn, mặt mày nổi hoa, tâm mạch đau như xé, nhưng Bất Tử ẩn pháp đã tỏ rõ kỳ năng. Bất chợt người Từ Tử Lăng nhẹ đi, luồng chân khí thôi tâm liệt phế nhạt hẳn, nháy mắt đã bị tiên thiên chân khí bản thân gã đào thải ra ngoài.

Loan Loan khi ấy đã lướt tới trên đỉnh đầu gã, đau đón thốt lên: "Tử Lăng đừng trách thiếp, đây là di nguyện của Tiên sư!"

Song chuồng ả đồng thời giáng xuống.

Từ Tử Lăng một tay ấn trên nền đất, tạt người sang ngang, vừa hay tránh khỏi một đòn toàn lực mà có lẽ cả Bất Tử ẩn pháp cũng khó lòng hóa giải, đồng thời thoát được cả Thiên Ma Công.

Gã gượng ép mình học ra một búng máu, lại ấn tay xuống đất, bật lên không lao về phía lầu chính.

Loan Loan đang định đuổi theo thì hai bóng người lướt đến, một trong số đó là Hưu Hi Bạch, ả tức khắc lạng người biến mất.

Hưu Hi Bạch ôm lấy Từ Tử Lăng, kinh hãi: "Tử Lăng, huynh trúng ám toán của ả rồi ư?"

Thấy Từ Tử Lăng mặt cắt không còn sắc máu, Ma Thường cũng sinh ra luống cuống, đứng ngây ra tại trận.

Từ Tử Lăng nhắm mắt vận công, sắc mặt dần chuyển sang đỏ hồng, đoạn thở phò một hơi, mở mắt hỏi: “Ả đã đi rồi?” Đoạn đứng ngay dậy, mỉm cười: “Hai người khỏi cần lo lắng, chẳng lẽ quên ta là Thạch Chi Hiền thứ hai sao?”

oOo

Về đến Hung Khánh cung, Khấu Trọng lập tức lên tầng trên cùng Song Huy lầu gặp Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch và Ma Thường, cười sáng khoái: “Các người đoán xem ta đã gặp ai nào?”

Tám bản đồ Trường An đang trải ra trên bàn, Hầu Hi Bạch đợi Khấu Trọng ngồi xuống rồi cũng mỉm cười: “Huynh cũng đoán xem Tử Lăng đã gặp ai?”

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Là ai vậy?”

Từ Tử Lăng thuật lại cuộc viếng thăm của Loan Loan rồi kết luận: “Sớm thì đêm nay, muộn thì sáng mai, Lý Uyên nhất định sẽ đối phó bọn ta!”

Khấu Trọng mừng rỡ giơ ngón tay cái: “Làm tốt lắm, ta và Lý tiểu tử đang lo vì không biết đối phương sẽ ra tay lúc nào, giờ thì tất nhiên mọi thứ đã rõ ràng rồi. Mẹ kiếp, thiên hạ này chỉ một mình Tử Lăng là có thể lừa được Loan Loan thôi. Thành công của người đứng là tuyệt tác, nhưng thu hoạch của ta cũng không kém đâu!”

Nói rồi đem chuyện Chu Lão Thán và Kim Hoàn Chân kể ra, đoạn kết luận: “Trước việc Doãn Tổ Văn toàn lực hành động, Lục đạo Lương phái của Ma môn do Thạch Chi Hiền, Loan Loan và Triệu Đức Ngôn cầm đầu cuối cùng đã kết thành một bè mưu đồ việc lớn, Âm Quý Phái quay lại thừa nhận Loan Loan là người kế thừa Chúc Ngọc Nghiên. Ma môn hiện giờ đoàn kết hơn bao giờ hết, cũng đã định rõ kế hoạch tranh đoạt thiên hạ.”

Từ Tử Lăng chau mày: “Dương Hư Ngạn sẽ đóng vai trò gì?”

Khấu Trọng cười khẩy: “Hắn không được xem là người trong Ma môn, chỉ là kẻ có giá trị lợi dụng để gây ảnh hưởng đến Nguyên Cát mà thôi. Kế hoạch như ý nhất của chúng là diệt trừ Lý tiểu tử và bọn ta trước, sau đó Bạch Thanh Nhi sẽ dùng mỹ nhân kế, dựa vào mặt pháp Ma môn hại chết Lý Uyên, bước tiếp theo sẽ là xúi giục hai kẻ ngu muội Kiến Thành và

Nguyên Cát tranh giành Hoàng vị. Do Nguyên Cát danh bất chính ngôn bất thuận, lại không đủ thực lực nên không thể không cầu trợ Ma môn, Ma môn sẽ thừa cơ thâm nhập khống chế luôn cả Kiến Thành và Nguyên Cát. Đó cũng là lúc liên quân Tái ngoại nam hạ công đánh Trường An, Kiến Thành, Nguyên Cát không thể cự nổi phải bỏ Trường An mà chạy, Dương Hư Ngạn có thể dựa vào thân phận hậu duệ của Dương Dũng đứng lên khôi phục lại cự Tùỳ dưới sự ủng hộ toàn lực của Hiệt Lợi, đó không phải là chuyện không thể xảy ra."

Ma Thường cau mày: "Ma môn tất nhiên sẽ không để cho Dương Hư Ngạn thực sự làm Hoàng đế rồi, vậy thì ai sẽ làm đây?"

Khẩu Trọng ung dung: "Bọn ta trước hết hãy phân tích tình thế. Hiệt Lợi tuy có thực lực nhưng muốn xưng Đế Trung nguyên thì vẫn chưa đủ, chỉ đành theo kế Triệu Đức Ngôn phò trợ một Hoàng đế bù nhìn, chính là Dương Hư Ngạn dưới danh nghĩa Cự Tùỳ. Nếu như bọn ta bỏ mạng ở Trường An, Thiếu Soái quân chắc chắn sẽ tan tác vì không thể cự lại liên quân của Hiệt Lợi. Lúc đó ở phía nam, Lâm Sĩ Hồng sẽ hợp lực cùng Tiêu Tiền toàn lực ghìm chân Tống phiệt, do lão nhân gia không thể chinh chiến nên Tống phiệt chỉ có thể ngồi nhìn liên quân Tái ngoại tàn phá phương Bắc. Trong khi đó đại quân đang thủ thế chờ sẵn của Lương Sư Đô sẽ từ Thái Nguyên nam tiến, công thành chiếm đất, nuốt sống Đại Đường. Các người có thể tưởng tượng ra tình cảnh đáng sợ thiên hạ đại loạn, sinh linh điêu đứng ấy không?"

Dừng một lúc gãi tiếp: "Để Dương Hư Ngạn nếm thử mùi vị làm Hoàng đế chỉ là kế tạm thời, người mà Hiệt Lợi vừa ý chính là Lương Sư Đô. Hắn ta mang huyết thống Đột Quyết, có thể xem như một nửa người Đột Quyết, vả lại Lương Sư Đô được Triệu Đức Ngôn toàn lực ủng hộ vì thân phận bí mật của hắn chính là sư đệ của họ Triệu, số phận Dương Hư Ngạn thế là đã được định đoạt. Có điều theo như cách nhìn của Chu Kim phu phụ, Loan Loan và Thạch Chi Hiền biết rõ dựa vào Đột Quyết để khởi sự sẽ rất khó được lòng thiên hạ, nhưng vì muốn giữ yên Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn nên đã vờ tạm thời đồng ý, thực ra ứng cử viên lý tưởng của họ lại là Lâm Sĩ Hồng. Nếu có thể trừ được Tống gia và Tiêu Tiền, Lâm Sĩ Hồng sẽ có ngày thống nhất thiên hạ!"

Từ Tử Lăng chau mày: "Chẳng lẽ đây chính là đại kế Chúc Ngọc Nghiền di nguyện mà Loan Loan cho rằng có thể hoàn thành? Thế nhưng khi đó ả ta ắt sẽ vấp phải bài xích của các phái hệ trong Ma môn."

Khấu Trọng phẩy tay: “Mặc xác ả, quan trọng nhất với bọn ta bây giờ là triệu Lý tiểu tử đến cùng đề ra đại kế khởi sự, không thành công thì cũng thành nhân! Giả dụ Lý Uyên tối nay lợi dụng bọn ta đi gặp Sư công để ra tay thì sao?”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Nếu ta là Lý Uyên, tuyệt đối sẽ không dẫn thân vào chuyện này mà ngầm gợi ý cho Kiến Thành, Nguyên Cát hành sự dưới sự trợ trận của các cao thủ ngoại bang như Tất Huyền chẳng hạn. Như thế sau khi xong chuyện, bất kỳ ai cũng khó thể đổ lỗi, lại còn có thể giả vờ trừng phạt Kiến Thành, Nguyên Cát hòng làm nguôi lòng dân. Chính vì thế Lý Uyên sẽ không để sự việc xảy ra trong Thái Cực cung.”

Khấu Trọng gật đầu: “Vẫn là người tỉnh táo, ta thì đã phẫn kích đến mù mờ cả đầu óc rồi. Tối nay để ta một mình đi gặp Sư công, được không?”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Ta nếu đã thân mang trọng thương, đương nhiên không thể đi cùng người được, lão Bạt cũng nên ở lại bảo vệ ta. Để tiểu Hưu cùng người đi vậy, hẳn có thể làm không khí giữa người và Sư công bớt căng thẳng.”

Khấu Trọng lắc đầu: “Vẫn không ổn, bên địch cao thủ như mây. Chỉ để một mình lão Bạt, cho dù có thêm Huyền Thứ cùng ba chục tinh binh thì thực lực vẫn không đủ, sẽ khiến người ta nghi ngờ liệu người có thực sự bị trọng thương hay không, cẩn thận lại khéo quá hóa vụng.”

Hưu Hi Bạch xen vào: “Vậy thì cứ để mình ta đi giải thích với Sư công, chuyển cuộc hẹn sang tối mai là nhất cử lưỡng tiện. Dịch Kiếm thuật không phải chuyện chơi đâu!”

Từ Tử Lăng đồng tình: “Việc này có thể được, cứ làm như vậy đi! Hi Bạch không cần gặp Sư công, chỉ cần chuyển lời cho Du di thông báo là được rồi.”

Hưu Hi Bạch hớn hở đứng dậy: “Ta đi đây!”

oOo

Tiếng bước chân từ phía cầu thang truyền lại, Vương Huyền Thứ hốt hải bước vào, vòng tay: “Phong đại nhân đến chuyển lời của Lý Uyên!”

Khấu Trọng lập tức phẫn chấn tinh thần, vỗ bàn cười lớn: “Đúng như dự liệu của ta và Lý tiểu tử, Lý Uyên cuối cùng cũng gật đầu kết minh rồi.”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn gã vẻ không hiểu. Khấu Trọng vui vẻ: “Khi bọn ta hoàn toàn không còn phòng bị sẽ là lúc địch nhân ra tay, thế gọi là ‘công ngã bất bị’. Ha ha, tất cả mọi chuyện hãy giải quyết bằng đao thương đi! Bọn ta đã nắm được thời cơ khởi sự thích hợp nhất, cho lão Hoàng thượng một bất ngờ nhớ đời.”

Gã quay sang Vương Huyền Thứ đang ngẩn mặt ngơ ngác, khoát tay: “Còn không lập tức mời Phong đại nhân lên!”

- o O o -